Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Багатьом передовикам виробництва дуже часто доводиться марно тратити дорогоцінний час на всіляких засіданнях, зльотах, нарадах.

(З листів до редакції).

— Чому це Петренко такий втомлений?

— А він встановив сьогодні новий рекорд. За день побував на чотирьох засіданнях і двох нарадах.

ПЕРЕЦЬ

№ 14 (840). Рік видання 44-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1970

Лист тим товаришам, котрі соприкасаються з хімією, але забувають часом, що вона — дама із мстивим характером.

Здоровенькі були, шановні товариші!

Наперед скажу, що це буде страшенно сумний лист, може, найсумніший з усіх листів, будь-коли писаних мною. А як же ти засмієшся, коли тобі плакати хочеться?

Сьогодні вранці секретарка поклала мені на стіл чотири листи й картонну коробку, наповнену якоюсь чорною сумішшю.

— А це що за штукенція? — питаю. Вона, бідолашна, втерла сльозу й сумно-сумно промовила:

— То бджілки.

— Які бджілки? Бджілки золотаві, а це щось чорне, наче таргани.

— Ну, те, що лишилося від золотавих бджілок у колгоспі «Зоря».

Повірте, шановні товариші, — я не тонкосльозий, але коли уважніше придивився до цього картонного гробика, до почорнілих, скоцюрблених бджілок, — я теж мало не заплакав. А коли ще прочитав листи, — але ні, це були не листи, це були некрологи, це був зойк душі любителів бджільництва, — мене обсіли гіркі й неприємні роздуми. Я думав, думав і ніяк не міг збагнути, чому ми іноді за добро платимо злом? Чим завинили бджоли-трудівниці перед людьми, за що вони склали свої золотаві крильця у чорних передсмертних муках?

Може, за те, що споконвіку дають нам солодкий пахучий мед, не беручи за це ні копійки плати?

Може, за те, що приносять нам віск, без якого ми досі не можемо обійтися?

Може, за те, що опилюють наші кучеряві сади й неозорі ниви наші, не вимагаючи за свій чесний труд ні оплати, ні премій?

Чи, може, за те, що дарують нам свій знаменитий прополіс, за яким ми бігаємо, висолопивши язика, коли нас обсідають якісь грізні болячки.

От ви подумайте і скажіть мені — за що?

І ще однієї речі я не можу зрозуміти. Хочу, але не можу! Я знаю голову колгоспу «Зоря» Андрія Андрійовича Нестеренка, як одного з кращих колгоспних керівників Зіньківського району на Полтавщині. Він уміє господарювати, любить господарювати і, коли б мені ще вчора хтонебудь сказав, що його ім'я з'явиться у сатиричній пресі, то йому я відповів би:

— Тільки в одному випадку: якщо на нього буде вміщено дружній шарж.

І от тобі маєш! У «Зорі» допустили отаке нічим не виправдане лиходійство. Питаю товариша Нестеренка:

— Як же це ви, Андрію Андрійовичу, таку гаву впіймали?

— Та на головного агронома Дахна понадіявся, а він у свою чергу понадіявся на агронома по захисту рослин Вовка. А той теж не сказав пасічникам, що будемо сад обприскувати, от і вийшла промашка.

«Промашка», дійсно, вийшла неприємна. Обприскали колгоспний сад якимось новим препаратом проти плодожерки, а за одним рипом рясно покропили й квітучі акації, якими обсаджено сад. Ну, а бджоли, розуміється, не сподівалися, що буде допущено таке нехлюйство, й прилетіли собі нектар брати. Бджоли — комахи високо організовані, дисципліновані, акуратні, їм навіть на думку не могло спасти, що людина — вінець природи — може підготувати для них своїм недбальством таку страшну пастку.

Не знаю, як зреагувала на новий отрутохімікат зла плодожерка, може, тільки почхала трохи та й усе, а добрі бджілки-трудівниці не всі змогли навіть до своїх вуликів дотягти. До вуликів пасіки самої ж «Зорі», до вуликів сусіднього колгоспу імені Енгельса, до вуликів багатьох сільських аматорів бджільництва... А за які такі тяжкі гріхи? — я вас ще раз спитаю.

Да, шановні товаришочки, хімія — дама вередлива, дама із мстивим характером. Вона не любить, щоб з нею легковажили, вона просто не зносить такого, знаєте, парубоцького шибайголовства: «А, що там з нею церемонитись. Хапай її за косми — й валяй на поля, на ліси, на городи». За такі легковажні штучки вона мстить, і дуже часто жорстоко мстить.

Її уроки обходяться нам дорого, а подекуди просто підрахувати ще неможливо. Кібернетики поки що не винайшли лічильної машини, яка б хоч приблизно сказала, в яку копійчину влітають нам потруєні бджоли, риба, раки, худоба, свійська і дика птиця, зайчики і лиски. Дичина, що споконвіку була окрасою землі нашої, неоціненним суспільним багатством нашим, потихеньку-потихеньку стає музейною рідкістю. У степах України вже рідко де побачиш красуню-дрофу. Вже рідко почуєш літньої пори у полях миле серцю нашому «падь-падьомкання» перепела, про якого Остап Вишня написав такі щирі рядки. Пам'ятаєте?

«Любить наш народ перепілку: і в дитинстві любить, і в зрілих літах її він любить.

От, приміром, іде полем заклопотаний голова артілі.

Голова в голови розколюється од думок різних:

«А чи закінчили сьогодні шаровку?»

«А чи пропололи озиму пшеницю?»

«А чи...»

«А чи...»

Раптом із ярової пшениці стаккатно:

— Пать-падьом!

— Пать-падьом!

— Пать-падьом!

Зморшки на лобі в голови розгладжуються, очі яснішають, все обличчя лагіднішає, розгортаються на його вустах пелюстки усмішки, він зупиняється і починає рахувати:

— Раз! Два! Три! Чотири! Ах, б'є! Ах, сукин кот, і б'є ж!

От і відпочила в голови голова!»

Декотрі парубки-хімізатори за своєю заскорузлою звичкою можуть і зараз махнути зневажливо рукою: «Ет, літературщина, сльозливі емоції і ні грама раціональності. Подумаєш — бджоли, подумаєш — зайчики-лисички, дрофи-перепелички! Сім літ мак не родив, і голоду не було. Нам перш за все урожай потрібний».

А хто каже, що урожай непотрібний? Хто? — я вас питаю.

Навіть патентований дурень цього не скаже. Урожай нам завжди потрібний, і при тому великий урожай. І хімія нам потрібна, бо вона помагає нам підвищувати родючість наших нив. Але хімія — це ті ж самі ліки. Вони помагають тільки в тому випадку, коли ми вживаємо їх у вивірених нормах, обережно, за строгою вказівкою лікаря, а переступи цю грань, — і благо неминуче перевернеться на біду.

Як бачите, з хімією жарти погані. Пожартуєш з нею, і неминуче опинишся у незавидній ролі тієї баби, котра жартувала з колесом та й в шпицях застряла.

Тому й прошу я вас і молю я вас: кріпко затямкуйте цю азбучну істину, шановні товариші! І тоді все в нас буде.

І високий урожай буде.
І пасіки багатющі будуть.
І лисички-зайчики будуть.
І дрофи-перепілочки будуть.
І чисте повітря в нас буде.
І парубоцьке здоров'я до ста літ у нас буде.

І гарячих сліз на очах секретарки моєї не буде.

Запевняю од душі і серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мрія заготівельника.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ви чому порушуєте правила протипожежної безпеки?!

НОВИЙ КУРОРТ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Від власкора). З усіх усюд з'їжджаються влітку трудящі до бібліотеки села Косеніва Новоград-Волинського району. Тут можна чудово відпочити, поєднуючи приємне з корисним: освіжитися у прохолодній воді, що протікає після дощів крізь дах, а заразом і почитати цікаву книгу. «Справжній курорт!» — кажуть люди, висловлюючи палку подяку за нову здравницю керівникам районного відділу культури.

РУЧНУ ПРАЦЮ ЛІКВІДОВАНО

ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). Спеціалісти Любешівського міжколгоспбуду добилися значних успіхів у скороченні затрат ручної праці на споруджуваних об'єктах. Так, заклавши 1965 року фундамент майбутнього Будинку культури у селі Судче та вигнавши стіни висотою до метра, вони цієї будови більше й рукою не торкнулися. За неперевіреними чутками, голова міжколгоспбуду т. Казан збирається поширити цей оригінальний метод будівництва і на інші об'єкти.

ПЕРЕМОГА СІЛЬСЬКИХ РАЦІОНАЛІЗАТОРІВ

Підведено підсумки конкурсу, оголошеного 1966 року Севастопольським управлінням комунального господарства, на краще використання збудованої ним без очисних споруд бані в селищі Орлиному Балаклавського району. Перемогу здобули раціоналізатори радгоспу «Червоний Жовтень», які запропонували зберігати в недіючій бані солому. Пропозицію негайно впроваджено.

Переможцям дано можливість за рахунок управління комунального господарства відвідати центральну баню м. Севастополя.

Жінці брехати не можна!

Він ішов мені назустріч, тримаючи в руках дві «авоськи», до краю набиті дарами продовольчого ринку. Вигляд у нього був зажурений, заклопотаний.

— Привіт, козаче! — гукнув я. — Чом ми сумні, невеселі?

— Е, — крекнув він. — Дружина, бач, захворіла, і ото я...

— Розумію, — співчутливо перебив. — Це, й справді, прикро. Є від чого зажуритись... І в неї щось серйозне?

— Та нічого серйозного. Не в тім річ. Просто, я змушений був на ринок піти...

— Розумію, — знову поспівчував я. — Воно, й справді, клопітно. На ринку — тлум, торгуватися треба... Та й нести такий тягар, — кивнув на «авоськи», — важкувато, коли нема звички...

— То все пусте. Іншим я заклопотаний: мушу тепер розумно звіт перед жінкою скласти, щоб усе гарно зійшлося і щоб...

— Та хіба ж то клопіт?! Підрахуй усе точно, скільки чого накупив, за яку ціну, віддай решту — і гаразд!

Він подивився на мене так, як глянув би, мабуть, «батько кібернетики» Норберт Вінер, якби я почав радити йому, як саме слід конструювати комп'ютери.

— Невігласові, пробач на слові, все завжди видається дуже простим. «Усе підрахуй... віддай решту», — передражнив він мене. — Так роблять лише стопроцентні наївники! Звіт треба складати так, щоб якийсь зиск при цьому мати. Отож мушу, скажімо, на курку ціну збільшити, на цибулі вагу приписати... Одне слово, як це роблять досвідчені люди...

— А як вони роблять?

— А так. На Калуському хіміко-металургійному комбінаті, наприклад, коли подавали річний звіт про наявні запаси матеріалів, то не вписали в нього 36 тонн прокату, чотири тонни сталевих труб, три тонни електродів і ще дещо. Начальник відділу постачання т. Слюзар знав, що робив: адже таким чином він мав на увазі створити собі зайві запаси...

— Ясно! — зрадів я. — Тепер усе второпав! Значить, у звітах треба намагатися приховати або применшити те, що в тебе є...

— Та не хапайся ти поперед невода рибу ловити. Нічого ще тобі не ясно. Бо зовсім не обов'язково применшувати. Іноді слід робити навпаки. Усе залежить від обставин, по-науковому кажучи, — від кон'юнктури. У колгоспі «Зоря комунізму», того ж Калуського району, бухгалтер Собкович показав у звіті, що за перші два місяці цього року надоєно 348 центнерів молока, хоч фактично там надоїли лише 248 центнерів. Бо коли показуєш, що більше надоєно, то воно й колгоспові слава, і премії, значить... Зрозумів?

— Аякже! — запевнив я. — Тепер — як на долоні! Все ясно: в промисловості слід зменшувати, в сільському господарстві — збільшувати!

— О господи! Тобі добре гарячий борщ їсти! Чого ти з висновками квапишся?! Коли так, як це ти кажеш, то поясни, будь ласка, навіщо тоді в колгоспі «Перемога», Городенківського району, не показали в звіті тридцять корів, переведених з нетелів у основне стадо. Не знаєш? Отож воно й є. Бо коли менше корів, то надої на кожну виглядають більшими...

— Зрозумів! — гукнув я. — Значить так: кількість молока слід приписувати, кількість корів — приховувати!

— Так вважаєш?! — іронічно примружив він очі. — Розібрався, кажеш?! А як тоді, по-твоєму, свиней слід у звітах показувати?

— Звісно, применшувати! Так само, як і корів!

— А в колгоспі «Ленінська зірка» Рогатинського району чомусь не зважили на твою рекомендацію, — в'їдливо посміхнувся він. — Там, навпаки, приписали у звіті 18 свиней. Бо там не такі догматики, як ти, сидять, а люди, які усвідомлюють кон'юнктуру: їм треба, щоб цифра свинопоголів'я справною виглядала... Отак воно, друже! А що, цікаво, ти робив би з поросятами?

— Приписав би, ясна річ! Так само, як свиней! — швидко, як відмінник на екзамені, відповів я.

— Сказано: догматик! — зітхнув він. — Навпаки! У колгоспі «Україна» Снятинського району це розуміють. Не показали в звіті 96 новонароджених поросят. І правильно зробили. Бо так легше падіж приховати. Второпав?

— Та наче второпав... — уже не так впевнено, як раніше, відповів я.

— А коли второпав, то скажи: як би ти яйця показував?

— Так само робив би, як і з поросятами: приховував би. Бо коли недосвідчене порося може несподівано головою накласти, то ще менш свідоме яйце може раптом розбитись...

— І знову не вгадав! — переможно блиснув очима приятель. — От директор Рогатинської заготконтори Дзигора показав у звіті на 182 тисячі яєць більше, ніж заготовив. Бо знову ж таки чоловікові в даному разі план був потрібен. Дотелепав? Отож! Різні обставини, різна кон'юнктура. Іноді слід приписати, іноді — приховати. Одне ясно: не можна в звіті показувати справжнього стану речей! Так роблять тільки стопроцентні наївники! Отож і я зараз метикую, як саме мені перед жінкою кон'юнктурно прозвітувати...

Приголомшений цими переконливими доказами, я схилив голову, відчуваючи чітко виражений комплекс неповноцінності. І на прощання пробелькотів, що бажаю йому успіхів у сімейному звіті.

...За два дні я знову зустрів його. Він ішов без «авосьок». Але ще більш зажурений, заклопотаний.

— Що сталося? — запитав. — Як прозвітував?

— Кепські справи, — зітхнув він. — Звіт склав гарний. Дещо там приписав, дещо приховав. Наче не підкопаєшся... А вона підкопалась. Усе ретельно перевірила, усе підрахувала, все вловила — та вигнала мене з хати. Якщо, каже, чоловік здатний у подібних дрібницях збрехати, то й у великому збреше. Не треба, каже, мені такого! Зрозумів?

— Зрозумів! — радісно гукнув я. І зробив черговий категоричний висновок: — Жінці брехати не можна! Ні в якому разі! Бо вижене! Це ж не те, що державі...

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Залізна витримка

Він мовчки обвів поглядом присутніх. Усі зщулилися, ніби чекали удару.

— Добровольці є? — запитав він, знаючи наперед, що їх не буде.

Запала тиша така, як у барокамері.

— Ганна Петрівна? Може, ви?

— Нізащо у світі! — почулося стримане ридання.

— Андрій Данилович?

— Я цього просто не витримаю! — благально простяглися жилаві руки.

— Катерина Павлівна?

Молода жінка пополотніла.

— Галина Дмитрівна?

Немолода жінка знепритомніла.

Директор зітхнув і викликав завкадрами:

— Ви хвалилися, що знаєте людину залізної витримки.

— За півгодини вона може бути у вас...

Кремезний чоловік легко витримав рентгенівський погляд директора.

— Що ви вмієте?

— Сидячи спати, добу не пити і перетравлювати каміння.

— Непогано, — сказав директор,— та з вас вимагатиметься значно більше. По-перше, вміти стримувати негативні емоції.

— Вмію, товаришу директоре, — зрадів чоловік. — Судіть самі, оце тільки позавчора простояв дві з половиною години в черзі до каси вокзалу Київ-пасажирський. Простояв спокійно, навіть голосу не підвищив. А сусіди по черзі лаялися. Чому, мовляв, до однієї каси — хвіст у півкілометра, а біля інших кас — нікого. Хіба, кричать, не можна в Києві зробити так, як давно вже роблять, скажімо, на Львівському залізничному вокзалі — в усіх касах продавати квитки на всі напрямки? Скільки б часу зекономили пасажири! А я мовчав. Жодного разу не вилаявся.

— Похвально, — сказав директор.— Значить, нерви у вас міцні?

— Як фунікулерні троси. Уявіть самі, скільки разів не дзвонив до залізничного довідкового, жодного разу не розтрощив телефонного апарата. Вчора, наприклад, вісім годин підряд довідкове було зайняте, а чотири наступних години просто не відповідало. Як бачите, все витримав.

— Молодець, — похвалив директор. — Та річ у тім, що ваша робота потребує виняткової ввічливості.

— Чемність у мене в крові. Я дякую провідникам просто за те, що вони недбало кидають мені ковдру і простирадло. Хоч і пам'ятаю ще ті часи, коли вони самі стелили постіль. А оце їхав я поїздом «Харків — Київ». Так мене стягли з полиці за три години до прибуття. О шостій ранку поїзд прибуває, а в три години ночі оголосили, що треба здавати постіль. Щоб у Києві провідникам менше клопоту було. І гадаєте, я неввічливо реагував на цю вимогу? Анітрішечки! Інші брикалися, відмовлялися вставати. А я слухняно підвівся...

— Чудово, — зрадів директор, — ваша робота потребує ще й холоднокровності.

— З цим у мене теж все в порядку. Я настільки холоднокровний, що не втрачаю почуття такту навіть тоді, коли з мене відверто знущаються. Візьміть, наприклад, випадок, що трапився зі мною на вокзалі «Полтава-Південна». Стою я в черзі до каси № 2. Стою чемно годину двадцять хвилин. До відходу мого поїзда лишається 15 хвилин, але й черга моя підходить. І раптом перед самісіньким носом віконце каси зачиняється і всім пропонують іти до каси № 5. Тобто знову займати чергу. Що тут почалося! Люди, звичайно, запитували, чому не попередили, що каса зачиниться? Вимагали книгу скарг. А я спокійно перейшов до іншої черги. І хоч на поїзд не потрапив, а словом не виказав свого обурення.

— Блискуче, — мовив директор.— Та змушений попередити: роботу, яка вам пропонується, здатна виконувати людина, що має дуже загартований організм.

— Мій організм такий загартований, що я їжджу взимку у вагонах, які, самі знаєте, часто погано опалюються (провідники економлять вугілля!), і жодного разу не підхопив нічого соліднішого за звичайний нежить. А влітку, коли кожну незагартовану людину мучить спрага, можу спокійно сідати навіть у поїзд «Луганськ — Київ», де у вагоні бачок з питною водою — порожній, а у вагоні-ресторані, крім «Портвейну таврійського» та «Білого міцного», нічого попити не дають.

— Я в захопленні! — сказав директор. — Якщо ви доведете, що маєте, опріч усіх цих якостей, ще й кмітливість, я вважатиму, що нарешті знайшов того, кого шукав.

— Що доводити! Я вам краще опишу ситуацію, в якій я опинився недавно на Дніпропетровському залізничному вокзалі. Прийшов я, щоб дізнатися, яким поїздом можна дістатися до Києва. Віконце з написом «Довідкове» було зачинене. Спочатку я розгубився. А потім згадав: місцеве радіо недавно повідомило, що довідкову службу на вокзалі повністю автоматизовано. Зайшов у кабіну автомата-довідки. Натиснув кнопку і почав чекати гудка (за правилами користування). Не дочекався. Пішов до радіодовідки. З усіх сил натискав кнопку — і теж ніяких ознак життя. Електропокажчик нічого не показував. Електронне табло не світилося. В квитковому залі побачив механічну довідку і кинувся до неї. Натиснув клавішу з написом «Київ» — і прочитав розклад поїздів... кавказького напрямку. Про всяк випадок натиснув клавішу з написом «Кавказький напрямок» — прочитав розклад поїздів на Донецьк. Я — до кас, де висіли таблички «Працює цілу добу». Одна і друга — зачинені! Що мені лишалося робити?

— Звичайно, йти до чергового по вокзалу.

— Пішов. Довго стукав у двері. Двоє допомагали мені: в них автоматичні камери схову заїло — не відчиняються. Нарешті, черговий вийшов і повідомив, що його немає. «Але ж ви — є», — пробували розтлумачити ми йому. «Якщо я кажу, що мене немає, значить, мене немає», — пояснив черговий. І зник.

— І ви все-таки вийшли з цього скрутного становища?

— Уявіть, вийшов. Узнав розклад. У... буфетниці!

Директор підвівся, щоб потиснути руку кмітливому чоловікові.

— Я тільки хочу попередити вас, що робота роз'їзного агента, на яку ми вас беремо, вимагає надзвичайної витримки...

— Про це не турбуйтеся. Якщо вже я після всіх своїх залізничних пригод не пішов до управління Південно-Західної залізниці, до самого начальника пасажирських перевезень т. Голубенка, значить, витримки мені не позичати...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

НЕСЕРЙОЗНІ ЛЮДИ

Далебі, в Хоролі люди дивакуваті. Особливо ті, що живуть у будинку № 9 по вулиці Шевченка.

Написали минулого року до Перця скаргу. Мовляв, голова райспоживспілки Ф. С. Онишко свинарник навпроти їхніх вікон відкрив.

Надіслав Перець того листа в Полтавську облспоживспілку. Відписав Перцеві на те заступник голови правління т. Бібік: «В настоящее время свинарник ликвидирован».

А хорольцям, виявляється, цього мало. Знову пишуть: «Перче, тебе обциганили, написали тобі неправду. Свиней зі свинарника забрали, то поросят туди нагнали. А ті те ж саме свинство розвели. Тепер і щурі по подвір'ї бігають, і мухи роєм літають».

Як це так «обциганили», «неправду написали»? Хіба не ясно сказано: «в настоящее время». А в оте «время», коли т. Бібік цидулу підмахнув, свинарник було «ликвидировано». Бо свиней на бойню погнали.

А поки цидула дійшла до Перця, т. Онишко вирішив підсунути туди поросят. Тепер фактично свинарника нема. Є поросятник. Бо там, де доросла свиня свою кирпу висовувала, тепер висовує свого рожевого п'ятачка поросятко. Зміна свиняча. То яка ж тут неправда, і хто кого обциганив?

«Поросята свинство розвели». Цікаво, чого автори листа від поросят чекали? Щоб вони краков'як танцювали?

«Щурі бігають, і мухи літають». Нібито мухи мають бігати, а щурі літати? Чи, може, такі всіма поважні люди, як т. Онишко та т. Бібік мають взяти палиці в руки і тих щурів ганяти?

Їй-бо несерйозні люди живуть в будинку № 9 по вулиці Шевченка у Хоролі.

Ол. ОЗЕРЕНКО.

Дали перцю!

Балаклійський завод асбоцементних виробів на Харківщині перейшов був один час з випуску шиферу на виробництво чистого повітря. І відпускав його по дуже дорогій ціні. Машини будівельних організацій приїздили з нарядами по шифер, а дирекція навантажувала їм повні кузови повітря. Такі перевезення влітали будівельникам у добру копієчку.

Про це в № 8 журналу розповіло телеграфне агентство Перця. «Скільки коштує повітря?» — так звалося повідомлення нашого харківського кореспондента.

А ось і відповідь на запитання. Секретар Балаклійського райкому КП України т. Пазій пише нам, що ці факти і справді мали місце. За недбале ставлення до своїх службових обов'язків і за запущення обліку заступника директора заводу Н. Н. Склярова притягнено до суворої партійної відповідальності. А начальника відділу збуту звільнено з посади.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Який зайшов, такий і вийшов... І чого б ото я в ресторан ходив?

Народні усмішки

В ПОДАРУНКОВОМУ МАГАЗИНІ

У магазині подарунків продавщиця питала у чоловіків:
— Вам подарунок для дружини чи щось дорожче?

ЩО СМІШНІШЕ

У театрі під час антракту дама, що сиділа в чудернацькому капелюшку, звернулася до чоловіка, який сидів позад неї:
— Якщо вам заважає мій капелюшок, я можу його зняти.
— Та ні, що ви! Ваш капелюшок значно смішніший за п'єсу.

ЧУДОДІЙНІ ЛІКИ

Одна жінка каже своїй знайомій:
— Я роздобула чудодійні ліки!
— Від чого?
— Не знаю. Але дуже допомагають.

ПОДЯКА

Прийшла в гості одна жінка до своїх знайомих і принесла п'ятирічному хлопчикові подарунок. Хлопчик сказав:
— Спасибі за подарунок, тьотю!
— Нема за що!
— От і я так кажу, а мама все одно наказує дякувати.

Повідомив Р. А. ШИХАНОВ з м. Києва.

ХІБА ЦЕ ДІТИ!!

Один чоловік вирішив провести літню відпустку з усією сім'єю на півдні біля моря. Ось приїхав він туди з жінкою і чотирма не дуже слухняними дітьми, а там людей видимо-невидимо. Залишив він сім'ю на станції, а сам поїхав кімнату шукати. Куди не поткнеться, скрізь одна відповідь:
— Якби без дітей, то взяли б, а так не можемо...
Під вечір бачить чоловік, що не знайти йому житла, і вирішив схитрувати. Зайшов він ще в один дім і каже, що вони тільки вдвох з жінкою. Господарі погодилися впустити їх. Через якийсь час біля двору зупинився автомобіль, і звідтіль вийшла дружина, а за нею вискочило четверо дітей.
Побачила їх господиня і ахнула:
— Чоловіче добрий, та ви ж сказали, що у вас немає дітей!
— Та хіба це, тіточко, діти?! Це чортенята, а не діти.

Повідомив І. Г. МИЩЕНКО з м. Ерментау Цілиноградської області Казахської РСР.

ЕКОНОМИТЬ

— Наш Володька вже почав економити...
— На чому?
— На стрижці.
— Як це?
— А так: тепер його щомісяця міліція стриже.

У КОГО КРАЩИЙ СОБАКА

Розмовляють два собаководи:
— Ти й уявити собі не можеш, який розумний мій собака. Коли я кидаю у річку п'ять монет по двадцять копійок, він пірнає у воду до того часу, доки усі гроші не знайде, — каже один.
— Подивився б ти на мого бульдога! Коли я кидаю у річку карбованця, він пірнає у воду і витягає на берег коропа і сімдесят копійок здачі, — промовив другий.

Повідомив В. ЧЕРНИШ з м. Хмельницького.

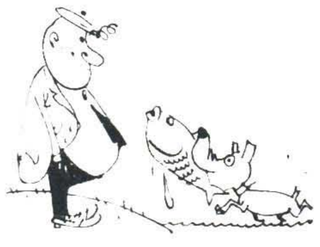

Мал. К. ЗАРУБИ

— Не подумайте, що це хабар, просто я чув, що ви колекціонуєте сучасні гроші.

Дали перцю!

Торік у колгоспі «Заповіти Леніна» Свердловського району на Ворошиловградщині молотили, можна сказати, у три ціпи. Стихійне лихо погубило всю озиму пшеницю, а голова колгоспу П. В. Матюхін та головний агроном І. Є. Теплинський мало не погубили урожаю кукурудзи, якою було пересіяно озимий клин. Більше сотні гектарів її зимувало під снігом. Про цю «молотьбу» колгоспники написали до редакції.

Секретар Ворошиловградського обкому КП України т. Азаров повідомив, що за слабке керівництво колгоспом загальні збори членів артілі звільнили П. В. Матюхіна від обов'язків голови правління, а головного агронома І. Є. Теплинського суворо попередили.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Мабуть, відпочинемо тут. Звідси відкривається чудовий краєвид.

МІНІАТЮРИ

За народними мотивами

1. МИСЛИВЦІ

У руках — дробовики...
По зеленій нивці
Йшли, мов браві козаки,
Парубки-мисливці.

Оточили з трьох боків
Куцого сірому
І з шістнадцяти стволів
Гахнули по ньому!

Заєць — брик!.. Та ось яка
Вразлива картина:
Не влучила в русака
Ні одна дробина!

З'ясувалась (чом упав!)
Загадка тепер ця:
Куцохвостий дуба дав —
Від розриву серця!

2. В ОДЕСІ, НА ПРИВОЗІ

Ринок одеський. Возів цілий ряд...
Батько й синок продають виноград.

Батько то грони, то гирі кладе.
Син, помічник його — касу веде:

Гроші приймає, щоб їх берегти,
Здачу дає — із п'яти, з десяти...

Батько торгує завзято, аж змок.
Чує, гука йому з воза синок:

— Годі вам, тату, уже торгувать!
Годі, бо здачу вже нічим давать!..

— Як же це так? — тата кинуло
в гнів.—
Ти ж в кожнім класі два роки сидів!

3. «АЛКОГОЛЬ — НАША БІДА»

П'яний зайшов до крамниці.
Став і мовчить, ні слівця.
— Швидше б позбутись п'яниці! —
Думка одна в продавця.

Миттю дістав він з буфета
Сорокаградусне зло
І загорнув у газету.
(Так, щоб «культурно» було!).

Бачу, з обгортки отої,
Крупно вподовж вигляда
Назва статті бойової:
«Алкоголь — наша біда!»

Степан ОЛІЙНИК.

Хвалькувата синиця і скромні директори

Хто не пам'ятає отієї глібовської синиці, котра нахвалялася море підпалити? Великий байкар піддав її тоді нищівній і заслуженій критиці. Бо не мали під собою її вихваляння ніякої матеріально-технічної бази. А язиком, як звісно, моря не підпалиш. Для цього неабиякі потужності потрібні. Навіть більші, ніж у такого велета, як харківський завод «Серп і Молот».

А коли якась новоявлена синиця а чи інше цвірінькало сумніваються в тому, то нехай запитають самого директора заводу товариша Сєрікова а чи будь-кого з керівників цього підприємства. І вони вам теж скажуть:

— Ні, море — це для нас забагато. Не підпалимо моря. От річечку якусь поганеньку — то інша справа, річечку можна...

Можемо сміливо потвердити, що це кажуть вам досить компетентні люди. Не рік і не два докладали вони зусиль, щоб перетворити у «якусь поганеньку річечку» колись хорошу і чисту річку Харків. Неабиякі злигодні довелось перетерпіти їм на цьому шляху. Скільки палок у колеса вставляли різні інспекції по охороні природи, водоінспекції, санінспекції та інші несвідомі організації! Умовляли, штрафували, погрожували прокуратурою... Але заводські аматори-піротехніки витримали все. Із залізною послідовністю, день за днем вони щедро начиняли береги і притоки річки Харкова пальною сумішшю. І от одного погожого вечора, коли ніщо не віщувало настання нової доби у приборканні природи людиною,— сталося!

Сліпучим полум'ям запалахкотіли раптом спокійні води. На десятки метрів уподовж загоготіла гігантська ватра. На те видовисько збіглось дивитися либонь чи не пів-Харкова! Нічого не скажеш: яскраву сторінку вписали в історію свого древнього міста диво-умільці заводу «Серп і Молот»!

Та коли відлунали звуки переможних фанфар і перші пристрасті вщухли, все виразніше стали чутися голоси скептиків:

— Так ото вже й один «Серп і Молот»! Наче на ньому й світ клином зійшовся! Наче без нього й заводів немає у Харкові!

А й справді. Чого це, зрештою, всю славу приписувати керівникам одного підприємства? Ну, скидають вони у річку усякі нечистоти, ну, отруюють природу різними смердючими приправами... Так хіба ж вони одні впоралися б з отаканною програмою, га? Річку запалити — це вам не горщик борщу зварити... А хіба ж мало пального підкидає туди Харківський електромеханічний завод, очолюваний М. І. Жучковим? А чи не течуть брудні струмки і струмочки з боку заводу «Південкабель», що його опікує В. І. Мітін, турбінного, яким керує А. Ф. Рудковський, миловарного комбінату, де порядкує К. П. Свинар? А там іще завод імені Малишева, кондиціонерів, «Поліграфмаш»... І ви думаєте — їх не штрафували? По радіо та в пресі не соромили? Гай-гай... Та ці товариші — народ загартований. Ти йому попередження, а він тобі завтра всю рибу у воді горичеревом переверне (було й таке в Харкові!), ти йому — штраф, а він тобі річку запалить...

Судіть самі: щоденно заводи Харкова скидають у річки, балки та яруги 860 тонн самих лише нафтопродуктів! 280 тонн емульсій! 40 тонн кислот! 18 тонн смол!.. Якби-то вловити та утилізувати всі ті відходи — гей-гей який би іще заводище можна у дію запустити! Та чи воно — варте, щоб об нього ще руки бабрати? Чи такі ми вже старці, щоб тремтіти над кожною копійкою? Чи збідніє од того природа, як у якійсь там річечці Лопань все живе потруїти?..

А усяким інспекціям — ото тільки й клопоту, що кричати: очисні споруди будуйте! Побудовані експлуатуйте! Ще й цифри під носа тичуть — у хороших, мовляв, господарів ніщо марно не пропадає, хороші господарі з утилізованих відходів минулого року аж 1.150 тисяч карбованців прибутку взяли!

Сміх розбирає, та й годі. Ну, що таке якийсь мільйон карбованців? Та сам лише «Серп і Молот» на десятки мільйонів у рік продукції видає! А Зміївська ДРЕС, що електроенергією пів-Харківщини годує? А Ізюмський тепловозоремонтний? А Зміївський машинобудівний?.. Та що там казати! Ні, бачите, їм відходів жалко. Природи їм шкода. Будівельним трестам спокою не дають, шпиняють за все ті ж очисні споруди. Навіть віршика в'їдливого склали і на сатиричному стенді облінспекції по охороні природи вивісили:

«Промстрой-2» строит и не строит,
И совесть никого не беспокоит.
Поставить точку может в этой повести
Сооруженье для очистки совести.

А що, як і справді — крапку поставити? Заборонити різним надокучливим інспекціям встромляти носа у заводські та будівельні клопоти? А то, дивись, і справді ще до прокуратури дійде, неприємностей не обберешся, ніколи буде план виконувати. А заодно й продовжувати благородну справу поганьблення нещасної глібовської синиці. Може ж колись таки пощастить об'єднаними зусиллями не тільки на річці, але й на морі червоного півня до неба пустити?

В. БОЙКО.

Харківська область.

Мал. К. ЗАРУБИ

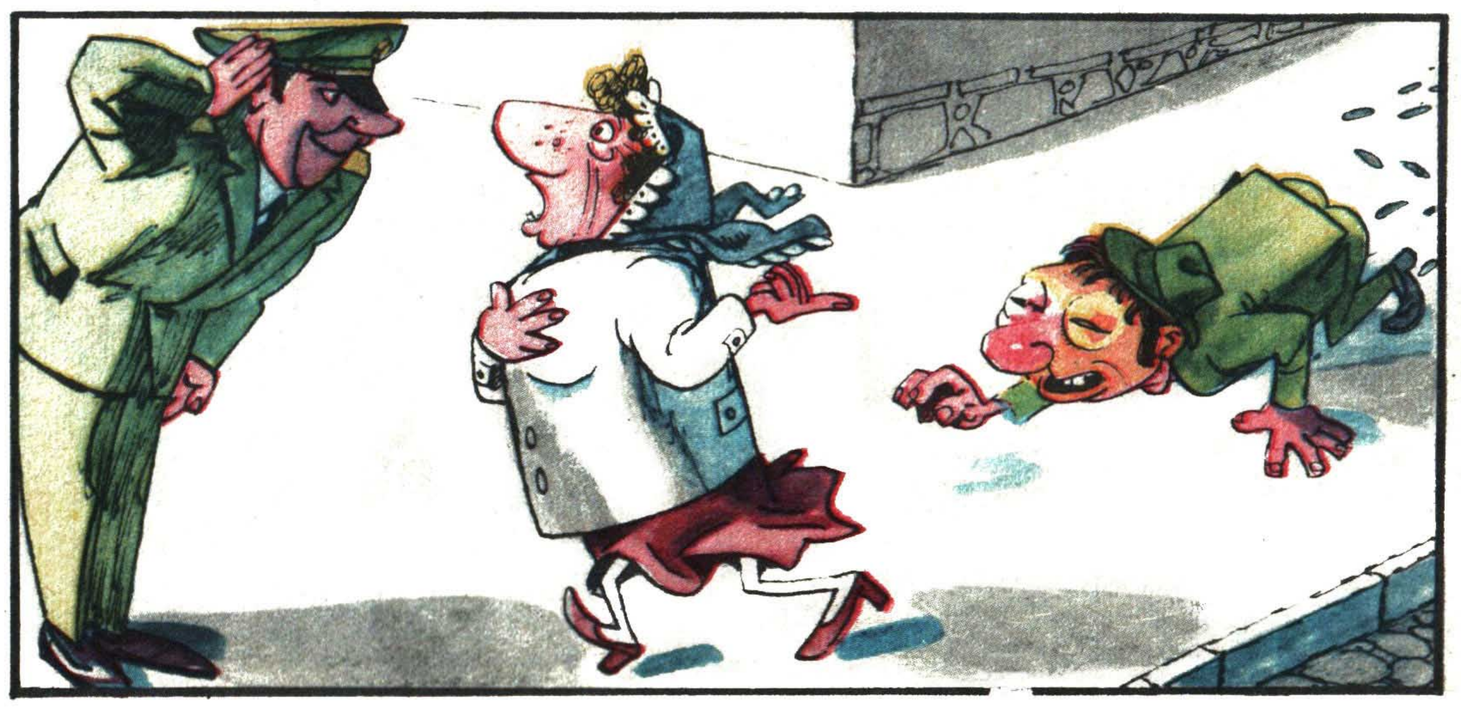

— Оцей тип за мною вже третій квартал женеться.

Євген ДУДАР

ГУМОРЕСКА

Омолодився

Було вирішено остаточно: кожного дня встаю о сьомій годині ранку, вибігаю на вулицю і біжу. Спортивний костюм — дурниця. Можна обійтися і без нього. Можна у звичайному. Для серця основне — не у чому ти бігаєш, а як бігаєш. Можеш бігати і голий, аби вправно молотив ногами. Бо лікарі підрахували, що чим більше людина рухає ногами, тим краще працює її серце. А я підрахував, що кожні десять кілометрів бігу скинуть з мене місяць старості. Через якихось десять років мені буде не шістдесят, а сорок. А там трішки піднатужитися — і до тридцяти недалеко.

Аж солодко стало на серці. Так можна добігти й до свого босоногого дитинства. Та чоловікам краще зупинятися на тридцяти. Це те саме, що для жінок сімнадцять.

Отже, до тридцяти і не нижче.

Вперед! Основне — під час бігу не зупинятися. Не переривати ритму. Маршрут: мій будинок, вулиця Коротка, провулок Стрімкий, вулиця Болотяна — мій будинок.

— Агов! Макаре Петровичу! Куди це ви так біжите? Щось сталося?

Тьфу ти! Чорт сусіда надніс.

Махнув рукою. Мовляв, відчепися. А сам думаю: «Тільки мріє, щоб мене ногами наперед винесли. Оближешся, як побачиш, що мої сиві вуса чорніти стали...»

Пробіг метрів сто.

— Макаре Петровичу! Макаре Петровичу! Підождіть.

Що там за сатана? Сусідка. Лупає очима, наче апостола живого побачила.

— Може, щось з Марією Петрівною неладне?

— Е! — крекнув я спересердя і побіг далі.

Та на розі вже чапіла чиясь постать. Обминути її неможливо.

— Макаре, що скоїлося? — Ще один сусід. — Підожди-но. На тобі лиця нема.

Спробуй пробігти триста метрів без тренування, та ще й з отаким пузом, чи на тобі буде лице. Та ще кожному пояснюй, куди біжиш і чого.

Наступного ранку я вирішив змінити маршрут. Пробіжу вигоном коло базару. Потім маленькими провулочками, і — до хати.

До базару, на щастя, не зустрів нікого знайомого. Правда, незнайомці зупинялися, дивилися мені вслід і кивали співчутливо головами. Та я кивав їм п'ятами. Коли зрівнявся з базаром, якась жінка крикнула: «Варваро! Вже дають!» І кинулася за мною. Не встиг я оглянутися, як за мною вже тупотіло півбазару.

Ще бракувало, щоб я весь оцей виводок привів за собою додому.

Зупинився. Весь кагал пробіг мимо. Ніхто навіть не кинув на мене оком. Всі з'юрмилися біля магазину «Промтовари».

Я збагнув, що й цей маршрут мене не омолодить. І назавтра вирішив бігти до річки і — берегом, берегом.

Та не встиг добігти до річки, як дорогу мені загородив якийсь парубійко:

— Чоловіче, я вас розумію, але це не найкращий вихід.

Я хотів його обійти, та він міцно взяв мене за руку.

— В кожному разі зробити цього я вам не дам. У мене теж не жінка, а пилорама, але я не біжу топитися...

Ще не пояснив парубійкові, що і до чого, як навколо мене зібралося близько двадцяти зівак. Вже й міліціонер з'явився.

— Що вкрав? — кинув він залізним голосом.

Парубійко щось шепнув йому на вухо.

— А-а-а! Пізно ти, батя, про це подумав. І такі речі на моєму чергуванні робити не годиться. Тобі що? Ти бульк — і кінці в воду. А я за тебе відповідай, «ЧП» на діжурстві. Пойняв?..

Наступного дня весь райцентр тицькав у мій бік. Жінки перешіптувалися. Чоловіки вертіли біля скронь вказівними пальцями:

— О! О! О! Пішов той, що омолоджувався...

СПОКУСИВ

До вподоби півнику курочка рябенька.
І цокоче півник їй: «Ципочка, рідненька!
Підемо з тобою ми в далечінь безкрайню!
За село аж підемо, за колгоспну стайню!
Чув я, що за стайнею, прямо під стіною,
Років п'ять неторкана лежить купа гною.
Хробаків у купі тій і зерна — навалом.
Жодна лапа куряча там ще не ступала.
Зважся, моя любонько, на цю путь-дорогу;
Заживем з тобою ми на широку ногу.
Тож ходімо, лапонько, сама подивися,
У якім багатстві ти будеш вік гребтися».
І рябенька клюнула. Та воно й не диво,
Бо про щастя мріяти всім живим властиво,
Та до щастя — стежкою всі йдуть не одною:
Хто про небо думає, хто — про купу гною.

Ярослав КОРОЛЕВИЧ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Треба? Можу дістати!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Фейлетон у районній газеті на З. Д. Любчецьку не вплинув. Вона гнула свою лінію: хазяйнувала у господарчому магазині, як у власній крамничці. Коли хотіла — торгувала, коли хотіла — замикала. А ціни на товари підвищувала регулярно і нікого не боялася.

Тоді лайовики написали нам. Невже, питали вони, в Іллінецькому районі на Вінниччині не знайдеться такої сили, щоб приборкати злісну порушницю?

Як повідомив заступник голови правління Вінницької облспоживспілки т. Богацький, така сила знайшлася. За порушення правил торгівлі З. Д. Любчецьку з роботи завмага у с. Білках звільнено. А матеріали перевірки надіслані слідчим органам для притягнення її до кримінілу.

Не все киці й масниця...

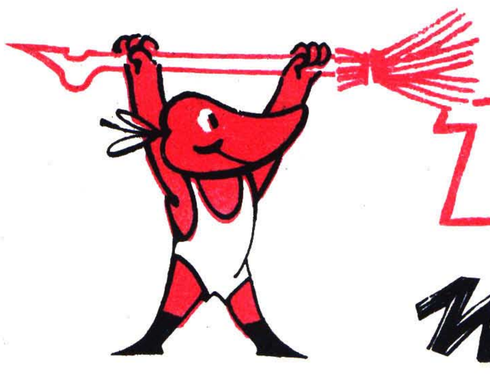

На зарядку — по порядку!..

Спортивний бюлетень Перця

БІЛЯ ВІТРИНИ

У спортивнім магазині
Все, що хочеш, на вітрині,
Всі товари пречудові,
Навіть гирі є пудові.
Каже мужеві дружина:
— Гирьку купимо для сина?
Він: — Купити ще не все,
А хто ж її донесе?!

В. СТЕПАНОВ.

м. Кіровоград.

Шановні читачі!

З метою дальшого бурхливого розвитку спортивно-масової роботи в нашій республіці Перець оголошує Конкурс Олімпійського Спокою під кодовою назвою «КОС-70». У конкурсі можуть взяти участь широкі маси адміністраторів і господарників, керівників підприємств і колгоспів, установ і організацій.

Мета конкурсу.

Останнім часом на багатьох підприємствах (в установах, організаціях) спостерігається тенденція створювати зручні спортивні бази, басейни, майданчики, діставати необхідний інвентар та задовольняти інші численні примхи спортивної молоді. Така надмірна опіка над спортсменами веде до різкого зниження їх спортивної активності. Бо справжнім аматором спорту і кандидатом у чемпіони, на нашу думку, може стати лише той, хто загартовується в боротьбі з усілякими труднощами, хто займається спортом навіть і тоді, коли він не має для цього ніяких можливостей.

Отже, мета нашого конкурсу — виявити такого керівника, котрий би створив на ввіреній йому ділянці виробництва найідеальніші труднощі для фізкультурників і з олімпійським спокоєм відхиляв їхні надокучливі вимоги.

Наше жюрі буде регулярно висвітлювати хід конкурсу на сторінках журналу. Підсумки Конкурсу Олімпійського Спокою (КОС-70) буде оголошено на початку наступного року. Переможця чекає заслужена нагорода — кольоровий портрет на сторінках «Перця».

З сьогоднішнього номера

КОС-70: конкурс олімпійського спокою

починаємо публікацію матеріалів про діяльність претендентів на перемогу в «КОС-70».

1. МАРАФОН З БРАСОМ

Почнемо з негативного факту: ведмежу послугу для своїх спортсменів зробили керівники Хмельницького заводу трансформаторних підстанцій. Замість того, щоб позбавити їх усяких умов для заняття спортом і тим самим створити їм відповідні труднощі, для них побудували... закритий плавальний басейн.

Але ж заслуга керівників цього підприємства в тому, що вони спорудили його аж за 45 кілометрів від заводу. Такий розумний підхід до справи дозволив одночасно готувати і класних плавців, і марафонських бігунів. Для любителів же інших видів спорту тут створено ще ідеальніші труднощі: на підприємстві немає не те що сякої-такої спортивної бази, а й навіть кімнатки для інструктора фізкультури та спортивного реквізиту.

У цьому відношенні керівники сусіднього заводу «Трактородеталь» трохи відстали від трансформаторників: хоч вони ще три роки тому й розбульдозерили на своїй території спортивну базу, обладнану руками робітників, і перетворили її на пустир, але комірчину для інструктора все ж залишили. На думку суддівської колегії, це — явний недогляд з боку директора заводу В. П. Бойка і голови завкому профспілки О. П. Неліпа.

2. РИБКООПСПОРТЗАЛ І СВІЖЕ ПОВІТРЯ

Молодь радгоспу «Вигоднянський» Біляївського району, що на Одещині, власноручно обладнала спортивний зал у приміщенні старого будинку культури. Колишній директор Олександр Кіндратович Шойхет справедливо забачив у цьому велику небезпеку для зростання майбутніх чемпіонів, і передав спортзал під склад для «Радгосприбкоопу». Новий директор радгоспу Іван Семенович Целіков ось уже два роки мужньо відхиляє домагання молоді повернути їй спортивний зал. «На свіжому повітрі фізкультуртеся!» — мудро радить він любителям тепличних умов.

3. ЗМАГАННЯ НА ВИТРИМКУ

У тому ж районі на Одещині є радгосп імені Кірова. Директор цього радгоспу Михайло Федорович Лавренюк ось уже сьомий рік успішно відмовляється сплачувати юридичні внески, на які, як відомо, існує спортивне товариство «Колос». Заборгованість радгоспу становить 2100 карбованців.

— Нічого їх розбещувати, — резонно зауважує Михайло Федорович.

Мусимо попередити його, що коли він і справді хоче завоювати приз «КОС-70», то нехай серйозно остерігається свого колеги Федора Степановича Овчарова з радгоспу «Дачний». Той теж ось уже сім років не хоче сплачувати внесків, і заборгованість цього господарства 2100 карбованців. Копієчка в копієчку. Як бачите, небезпечний конкурент!

А важко ставити рекорди...

Тільки тепер я зрозумів, чому голова Полтавського обласного комітету по фізкультурі та спорту Георгій Михайлович Давидов так непривітно зустрів мене у своєму кабінеті:

— А чого це з «Перця»? Хто це підкопується під мене?!.

Я спочатку навіть розгубився. Бо й сам не знав, хто підкопується під Георгія Михайловича. Я просто збирався познайомитися з стилем роботи комітету.

Тільки перегодом я зрозумів, що Георгій Михайлович мав рацію: під нього таки хтось підкопується. Про це я догадався тієї самої хвилини, коли т. Давидов, поклавши переді мною чималенькі папки з акуратно підшитими вхідними та вихідними паперами, вибіг у сусідній кабінет і терміново зателефонував по інстанціях, шукаючи порятунку. От саме тоді я й задумався: щось тут не чисто. Бо якщо у роботі Георгія Михайловича справді все «в ажурі», то чого ото передчасно бити на сполох?

Така дивна поведінка т. Давидова мене насторожила. Я почав придивлятися до папірців уважніше. Тут були: звіти і директиви, інформації і календарні плани, постанови і графіки, листи і, зрозуміло, протоколи засідань.

Одним словом, коли я начитався тих «бамаг» і підрахував, у скількох примірниках вони розсилаються в усі 25 районів області, плюс в місцеві, центральні та й інші спортивні організації та установи, то зразу ж захотілося затиснути Георгія Михайловича в обіймах, увінчати його лавровим вінком і вигукнути:

— Георгію Михайловичу, ви — титан! Стільки «ділових бамаг» ще не «спускав» ніхто до вас і навряд чи зуміє після вас! За чотири місяці 1500 солідних папірців! Кожному району — по 60. Це рекорд!

Але стримався. А якби виголосив цей панегірик тоді у кабінеті, то певний, Георгій Михайлович, скромно висловлюючись про себе в третій особі, сказав би:

— Тут заслуга не тільки Давидова. Частину віднесіть на рахунок республіканського комітету по фізичній культурі і спорту. Вони ставлять рекорди, а наша справа — ті рекорди побивати.

І справді, навіть республіканському комітетові важко змагатися з очолюваним т. Давидовим комітетом обласним.

А тепер я можу сказати, хто ж саме підкопується під Георгія Михайловича. Перш за все, це його підлеглі — голови районних комітетів по фізкультурі та спорту. Ці товариші, не встигши як слід познайомитися з надісланими з області папірцями, намагаються і собі їх розмножити у необмеженій кількості та надіслати до ще нижчих інстанцій — шкіл, колгоспів, радгоспів. По тому збирають інформацію і починають заповнювати звітні полотна. В одних із них по 115 пунктів, в інших — ще більше. Але нічого, голови справляються. Окрім зведень, скільки в кожному районі хокеїстів з шайбою чи м'ячем, заповнюють відомості, скільки гравців у городки, пінгпонгівців, самбістів, акробатів, баскетболістів і гандболістів.

Пишуть удень, пишуть уночі, пишуть і те, що є, і, чого нема. Наприклад, Лохвицький голова райкомітету фізкультури та спорту народив обласному комітетові майстрів з вільної боротьби. Насправді у Лохвиці їх немає жодного. А у звітах пишуть, що спортсменів борців цілих 58 (п'ятдесят вісім!).

Словом, часу на писанину вистачає!

Підкопуються під Георгія Михайловича і його сусіди з обласної ради спортивного товариства «Колос». Ця рада при значно меншому штаті, ніж в обласному комітеті по фізкультурі та спорту, пише не менше, складає і шле зведення і звіти не лише своїй Центральній раді, а тому ж таки обласному комітетові та у «розрізі відомств». Дванадцять звітів ідуть в обкоми профспілок: харчовиків, медиків, учителів, працівників сільського господарства, культури, зв'язку та безліч інформацій обласному управлінню сільського господарства, облміжколгоспбуду, обласному об'єднанню «Сільгосптехніка», облспоживспілці.

А головне — підкопується під Георгія Михайловича молодь. Юнаки та дівчата з сіл Бобрик (Гадяцький район). Решетники (Новосанжарський район, колгоспу імені Орджонікідзе (Шишацький район) пишуть в усі-усюди скарги і вимагають хоча б найпростіших спортивних споруд, інвентаря, організації спортивних секцій і цікавляться, чому до них ніхто не приїжджає ні з району, ні з області, не допоможе, не порадить. Бо їм у селах хочеться жити веселіше, повноцінніше. Мати свої спортивні майданчики, змагатися з сусідніми селами чи колгоспами.

Підкопується молодь села Великі Кринки (Глобинський район), яка випадково дізналася, що для якогось звіту збиралися дані про огляд спортивної та оборонно-масової роботи, який нібито проводився у їхньому селі, хоч ніхто про це не чув і не відав.

І ще пишуть, що працівники обласного комітету, очолюваного т. Давидовим, ніколи не бувають у селах. Що обласний комітет перетворився на міський. Але це явний наклеп. Бо молодь Полтави, скажімо, пише про комітет зовсім протилежне: в обласному центрі досі ніде грати у ручний м'яч, футболістам-любителям — у футбол, а легкоатлетам — проводити змагання. На центральному стадіоні немає бітумних доріжок, хоч матеріал для них на складі вже півтора року лежить. А обласний комітет на це не звертає уваги. Для нього основне — село.

Бачите, що виходить: молодь сіл коле очі містом, а місто — селом. Недарма мовиться в народі: усім не догодиш. А працівники комітету бувають і там, і там. У Кременчуці, наприклад, за чотири місяці цього року були 8 разів (сам т. Давидов персонально 4 рази це місто удостоїв честі), а в Оржицькому, Глобинському, Диканському, Карлівському, Кобеляцькому, Козельщинському, Котелевському, Семенівському, Чутівському районах — ні разу. Але ще будуть: рік має не чотири місяці, а 12! (Ще й на Кременчук вистачить!).

Підкопується під т. Давидова і обласна молодіжна газета «Комсомолець Полтавщини», друкує тиражем у 95 тис. примірників проблемні статті про спорт. А відповіді від голови обласного комітету за півтора року не одержала жодної. Видно, у т. Давидова паперу не вистачає.

Тепер підкопуємося і ми. Цей матеріал друкуємо тиражем в один мільйон 950 тисяч примірників. Якщо Полтавському обласному комітетові по фізкультурі та спорту найближчим часом вдасться побити цю цифру тиражем своїх зведень та звітів, то це вже буде всім рекордам рекорд!

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

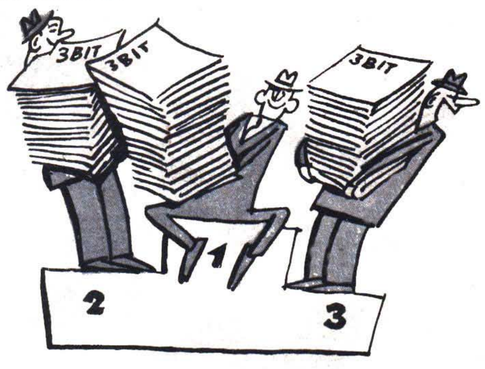

СПОРТИВНА ХОДЬБА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

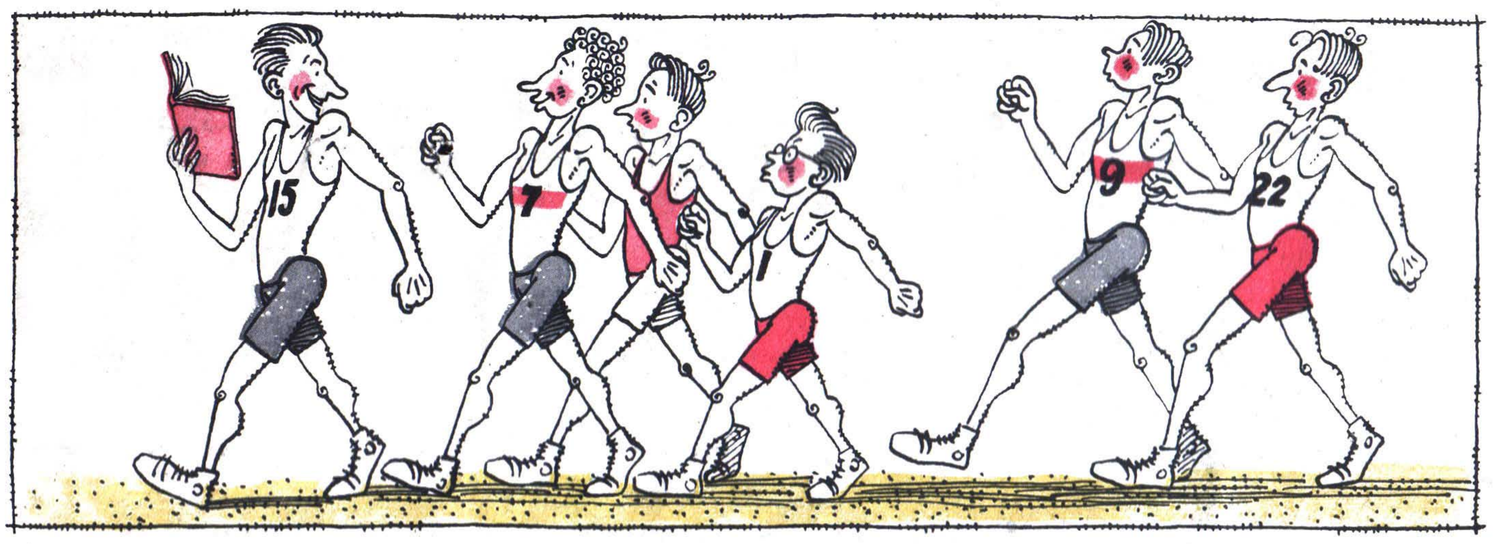

— А чого без діла двадцять кілометрів міряти?

На стихію — вся надія...

З чого воно почалося, з чиєї легкої руки, — таємниця. Але одного щасливого дня, коли працівники Кримської обласної ради товариства «Колос» прийшли на роботу, їх очам відкрилася чарівна картина — приміщення спортивного штабу палало. І як палало!.. Тут тобі і дим, і вогонь, і тріск.

Пожежа, як відомо, — велике лихо. Та працівникам «Колоса» ця трагедія додала оптимізму.

— Може, таки згорить до кінця? — сказав один.

— Пожежники ще можуть встигнути, — зітхнув інший. — І знов не бачити нам нового приміщення.

І таки встигли пожежники. І таки загасили пожежу, а з нею — і надію нещасних працівників «Колоса» на те, що, кінець-кінцем, у них буде нове, пристойне приміщення. І продовжує понині лякати сімферопольців ця напівзвалена споруда, що стирчить (див. фото) в самому центрі міста. Навіть стихія не допомогла.

Зате республіканській центральній раді «Колоса» ніяке стихійне лихо, не загрожує.

Як відомо, керівному органові належить бути якнайближче до об'єктів свого керування. Скажімо, міністерство вугільної промисловості має бути в центрі шахтарського краю, морське пароплавство — на березі моря, а не в тайзі, і так далі. Ну, а спортивному товариству, яке об'єднує працівників сільського господарства, безперечно, слід бути ближче до землі. Отож і виділили республіканському «Колосові» місце хоч і в центрі Києва, зате... в підвалі. Можна подумати навіть, що «Колос» має відношення не тільки до колгоспників, а й, певною мірою, до метробудівців...

Воно нібито й нічого. Влітку тут холодно, як у моргу, взимку також холодно, бо не встигають просохнути стіни після осінніх дощів. Але зате це дуже гартує людей. А головне — ніяка пожежа не страшна.

Отже, даремно спортивні діячі з кримського «Колоса» так гірко на свою долю нарікають. Їм же хоч слабеньку надію ще плекати можна. Знаєте, — а раптом?.. Киянам же на вогонь розраховувати нічого. Хіба що колись водою підвал залле.

М. МИШИН.

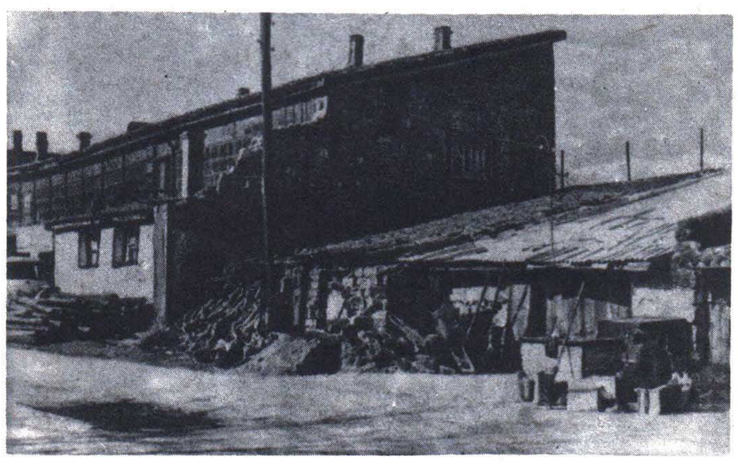

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА.

— Чого став?
— Шлагбаум закрито!

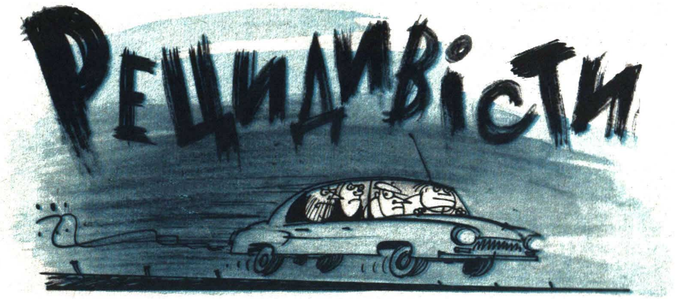

Майже детективна історія

Сержант Хиль катастрофічно запізнювався. Лишалась якась година до чергування, а йому ще треба було подолати відстань майже в сорок кілометрів, забігти на хвилинку додому...

Молодший лейтенант Кваша призначив його сьогодні в Будинок культури. Навіщо? Вистачило б і дружинників. Але начальству видніше. В Будинок то й у Будинок... Біда тільки, що карбюратора в місті не знайшов: тепер іще з тиждень чи й довше «ИЖ» стоятиме у сараї.

Стрілка годинника неухильно рухалася до сьомої. Варіант з автобусом відпадав. З електричкою — теж. Залишався єдиний вихід: їхати тролейбусом до Пивоварівського шосе й просити автоінспектора, щоб посадив на попутню: міліція міліцію повинна підтримати...

За чверть години сержант Хиль, тримаючи на колінах пакунок з кілограмом краківської ковбаси (жінка Груня дуже полюбляє її), мчав голубою «Волгою» в напрямку рідних Пивоварів.

Машина вилетіла за місто. Ранні присмерки хутко погустішали й за віконцями «Волги» запанувала холодна осіння темрява. У світлі фар миготіли крони сосен, переплетене, наче вузлуваті пальці, гілля кремезних дубів, зажурені безлисті берізки.

...— І що ти з ним учинив?

— Довелося пристрілити, щоб не було свідків...

Сержант здригнувся. Привернулося йому, чи що? Ні, таки справді говорять. Позад нього. Виявляється, він не сам у машині...

А невідомі тим часом упівголоса продовжували розмову:

— Шуму багато. Краще б ножем його...

— Знаю. Але ніж залишився у спині міліціонера...

Хиль відчув, як мурашки поповзли у нього по тілу. На спині, саме під лівою лопаткою, щось засвербіло-занудило, і йому здалося, ніби в тому місці стиха пошкрябали лезом ножа. Повільно, не показуючи свого хвилювання, він потягнувся до пістолета. Кобури на звичному місці не було. Тільки тепер згадав, що він не в формі і, разом з тим, зрозумів, у яку трагічну ситуацію потрапив. Нічого собі кумпанія! І шофер, звичайно, з ними заодно...

Двоє ж на задньому сидінні говорили:

— Ну, а далі, як ти думаєш?

— Наліт на банк.

— Обласний?

— Ні. Там багато охорони, сигналізація — один він не впорається. Краще районний. Придушить сторожа, забере гроші і — в машину...

Хиль зняв кепку. Стримуваний обідком піт линув йому за шию, заструменів по щоках — наче хто бризнув теплого чаю на голову. Судорожно тернув себе кепкою по тім'ї і знову надів її. Сумніву не лишалося й крихти: банда. Рецидивісти. Їдуть на «мокре» діло: з убивством. Посилатимуть, напевно, водія оцього — булькатого, з тарзанячою гривою. А самі стоятимуть «на стрьомі» — оберігатимуть його. Самовпевнені... Видать, не один рік сиділи в тюрмах... Радяться. Гадають, пасажир їх не чує... Помиляєтесь голубчики, сержант Хиль хоч і не в формі, та усе до крихітки чує.

Сержант ледь повернув голову й загледів одного — мордатого, в крислатому капелюсі. Другого побачив у дзеркальці перед водієм: в сяєві зустрічних фар блиснув з-під хвацько закручених вусиків золотий зуб. Тут і документів не треба питати — зразу видно, що за штучки!

Попереду з'явилися вогні Пивоварів. Одразу ж, як в'їхати до міста — розвилка. Праворуч асфальт стелиться до районного відділення міліції. Ліворуч — дорога до Будинку культури, банку, райвиконкому...

Рішення сержант прийняв блискавично: помацки знайшов у пакункові обрізаний шмат ковбаси, затис його в правиці, наче пістолет і, щойно машина підлетіла до розвилки, як він різко скомандував:

— Гальмуй і звертай праворуч! А ви, — направив обрізок краківської позад себе, — руки вгору, бо пристрелю!..

Біля райвідділення сержант першим вискочив з машини.

— Виходь по одному, і рук не опускать!

Затримані, боязко озираючись на рукав демісезонного пальта, звідки загрозливо стирчала «зброя», вивалилися з «Волги».

— Крок вліво, крок вправо — стріляю без попередження!

— Ми...

— Мовчать! — гримнув Хиль на золотозубого, — самі зараз розберемося, хто ви!..

Затримані покірливо подріботіли до освітленого ганку.

— Кого це ви привели? — озвався з-за столу черговий по відділенню молодший лейтенант Кваша, — алкоголіків, мабуть?

— Гірше, товаришу молодший лейтенант, чітко відкарбував Хиль, — бандити, рецидивісти... Мовчать і не опускать рук! — загримів він зненацька на золотозубого, бачачи, що той знову намагається щось сказати. — А ти, Петренко, — кивнув міліціонеру — помічнику чергового, — відведи їх за перегородку і обшукай. Я зараз поможу, тільки «Волгу» їхню зажену в двір...

* * *

Повернувшись, Хиль ледве не впав від подиву: затримані сиділи на стільцях, а молодший лейтенант Кваша у вибачливій позі розводив перед ними руками.

Уздрівши сержанта, молодший лейтенант замовк. Якби від його погляду можна було горіти, то на місці Хиля тої ж миті залишилася б щонайбільше купка сірого попелу. Погляди затриманих теж не віщували нічого приємного.

Молодший лейтенант попрямував просто на Хиля.

— Сержанте, — заповнило кімнату розлючене сичання, — ви знаєте, кого затримали?!

— Банд...

— Яких «банд»! Це творчі працівники, літератори, котрих чекають на зустріч у Будинку культури, де ви, між іншим, повинні уже чергувати.

— А ножик у спину? А районний банк? А сторож?! — спантеличено прошавкотів Хиль. — Я ж сам чув!..

— Що ви чули? — товстун у капелюсі ображено звівся й затряс підборіддям. — Ми з колегою-співавтором обговорювали сюжет нової пригодницької повісті, а ви — пістолетом під ніс, трохи не постріляли!..

* * *

За рогом давно вже зникли червоні підфарники «Волги», а Хиль все ще не наважувався повернутися у приміщення райміліції. Нарешті він витягнув з кишені обрізок краківської, яким налякав авторів майбутньої детективної повісті, хотів укласти його в пакунок, але передумав. Зі злістю схрумав. За тим кілька разів, наче перед стрибком у воду, вдихнув прохолодне повітря й, махнувши рукою, почовгав сходами — отримувати від молодшого лейтенанта Кваші дисциплінарне стягнення.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Ілюстрації до їхньої демократії

А господоньку ти мій, і як ото уже ті з «вільного світу» ревнителі демократії стараються, щоби й інші їхніх демократичних свобод хвалених сподобились! Несуть вони ті свободи, аж стогнуть: вони — несуть, а народи — стогнуть,

І не тільки несуть, а й везуть — літаками, ракетами, вертольотами, бронетранспортерами.

Бо в ім'я високих цілей нічого не жаль — ані техніки, ані солдатів, ані мирних жителів, ані навіть гучних слів.

* * *

От президент Ніксон говорив про повернення із Південного В'єтнаму американських солдатів додому. І ділом це підкріплює: звертаючись по телебаченню до своїх співвітчизників (це ви бачите на фото, взятому із американської преси), президент «втішив» їх — сповістив, що розпорядився ввести американські війська в Камбоджу. За дивною президентською логікою — це для американських солдатів найближчий шлях додому.

Та ще й тим той маршрут, безумовно, найзручніший, що по дорозі можна заодно і в Камбоджі демократичним свободам прислужитися.

І таки прислуговуються. Он уже й ворота в Камбоджі перед демократією відчиняють. Ногами... А що ж робити, коли руки, як бачите, зайняті?!

Отож — ногою, ногою! Раз, два — та й порядок! Заходь, демократіє, та й почувайся в чужій хаті, як у себе вдома. Ніхто заважати не буде. Навіть сам хазяїн господи, хоч у нього інші погляди на демократію.

* * *

Еге ж, не буде хазяїн заважати, бо буде він сидіти не в своїй хаті, а в концтаборі, а там йому уже доведуть переваги справжньої демократії. Не пожаліють ані сил, ані трудів своїх, аби для більшої переконливості кілька ребер, скажімо, перетрощити. У цілком демократичненький спосіб, зрозуміло.

* * *

А може бути ще «демократичніше». З концтабору він вибереться уже тільки отак, як оці його земляки — понесуть його води ріки Меконг разом із сотнями трупів, замордованих камбоджійських патріотів.

Демократія «вільного світу» для того й існує на білім світі!

МУЗИ І ПЕГАСИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Муза пробивного автора.

— А ти добре подумав — сім'ю він потягне?..

— За котру заступитися?..

— Гонорар дають.

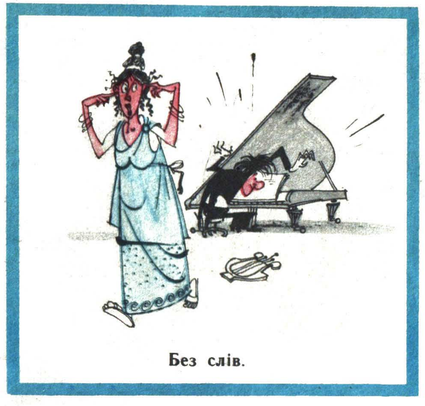

Без слів.

Пегас плагіатора.

ВИКРУТИВСЯ

Малий Івась не вимовляє «р».
Звернувсь до нього братик-
піонер:
— Скажи, Івасю, «риба»...
Івась очима кліпа —
Ну й задали мороку! —
А потім каже: «Окунь!»

Антоніна ТОРЛЮН.

ВИДНО, ЗНОВУ...

На папері синій став
Хлопчик довго малював.
Ось підбігло каченя.
— Це водичка? Ні, брехня!
Видно, знову ти, Данилку,
Перекинув тут чорнилку.

Василь ВАКУЛЕНКО.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

УСМІШКИ НІМЕЦЬКИХ ДІТЕЙ

— Еміль, що робити? Я проковтнув чорнило.
— З'їж швиденько промокатку.

* * *

Петер прийшов із школи і гордо сказав батькові:
— Я сьогодні перший відповідав!
— Що ж тебе вчитель питав?
— Він спитав, хто розбив скло у вхідних дверях.

* * *

Чотири хлопчики запізнилися на урок. Учитель питає першого:
— Чому ти запізнився?
— Моя мама захворіла, і я ходив до аптеки по ліки.
— А ти чому запізнився? — питає учитель другого.
— У нас годинник відстає.
Тоді вчитель питає третього.
— У мене дуже голова боліла, — відповідає третій.
Четвертий учень почав голосно плакати.
— Чого ти плачеш? — здивувався учитель.
— Вони вже усе сказали. А що ж я говоритиму?

* * *

Маленький Міхаель сів за обідній стіл з дуже брудними руками.
— Що б ти сказав, якби з такими руками сів обідати я? — запитав батько.
— Я удав би, що нічого не помічаю.

Переклав з німецької
Ф. ЧЕРНІЙ.

Пригоди Перченяти та Мурчика у країні казок

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

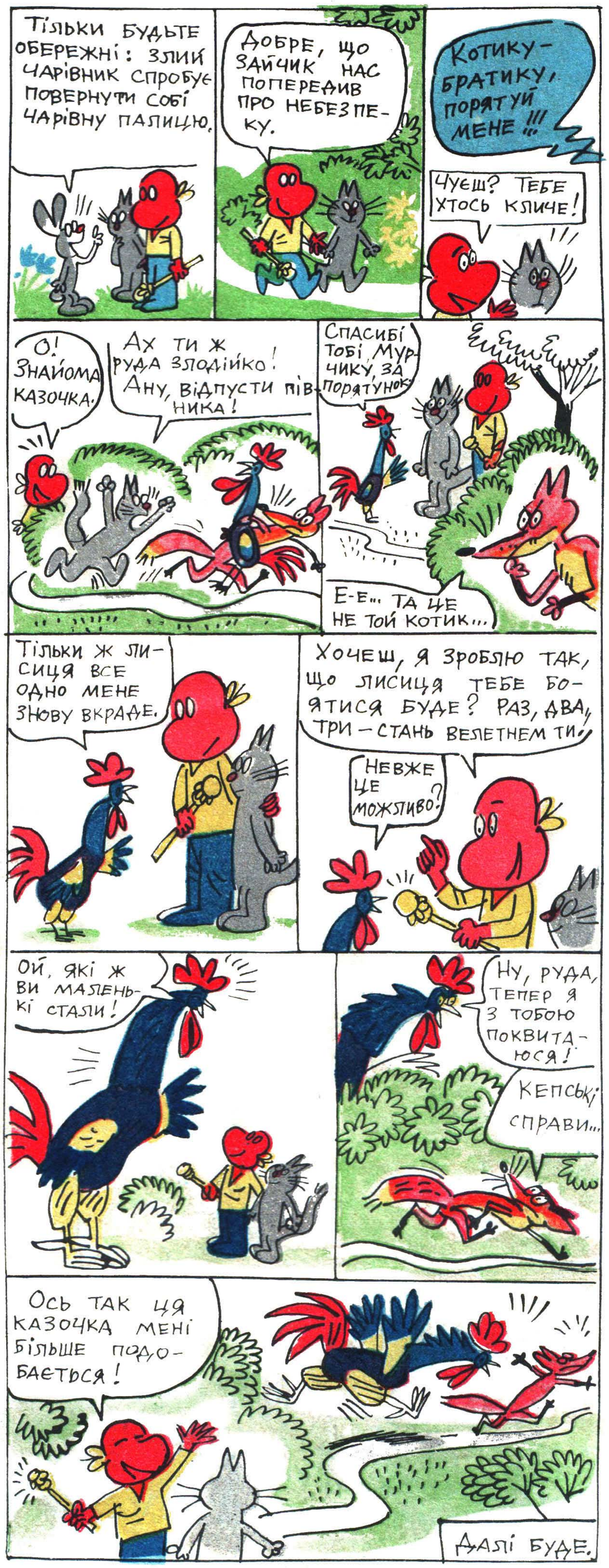

ДВІСТІ ТА ЩЕ Й СОРОК

Із циклу „Мистецькі силуети“

Відверто кажучи, словом «силует» ми, гумористи, змушені виправдовувати свій професійний лаконізм. Силует є силует, а людина мистецтва — то зовсім інше, і кілька сторінок машинопису аж ніяк не спроможні дати уяви про її обличчя. Правда, один портрет, одне обличчя ще так-сяк накреслити можна.

А як розмістити на такій манюсінькій площі двісті та ще й сорок портретів?

Завдання не тільки важке, завдання взагалі неможливе.

Микола Федорович Яковченко, заслужений артист республіки, сидить в своєму кабінеті робочому і вчить нову роль. Двісті сорок першу. А я йому заважаю. «Ставлю» запитання. Професія у мене така. Перш ніж написати що-небудь, мусиш «ставити» запитання. От і бачиш і знаєш, що заважаєш людині, а куди дінешся? Запитання не дуже оригінальні:

— Скільки ви ролей зіграли, Миколо Федоровичу?

— Двісті на сцені та сорок в кіно.

Ну, про те, що майже всі ці ролі були комедійними, й говорити не доводиться, як не доводиться пояснювати нашим читачам (вони ж і театрали і кіноглядачі), хто такий Микола Федорович Яковченко і де й кого він грав. Тільки почни, а тебе й переб'ють:

— Ха! Яковченко! А хто ж його не знає? Бублик у «Платоні Кречеті», Довгоносик у «Степах України», Пеньонжка в «Мартині Борулі», Сірко в «За двома зайцями», Оверко в «Фараонах»...

І підуть, і підуть свою ерудицію мистецьку виявляти. Бо все творче життя Миколи Федоровича проходить в буквальному розумінні на очах у мільйонів кіно-теле- і театральних глядачів.

Мене цікавить, з чого почався комедійний актор Яковченко. Мені дуже й дуже хочеться знати, як це у нього так виходить те, про що люди в житті говорять:

— Ну, комедія! Ну, чисте тобі кіно! Ми так реготали, що мало киші не порвали!

І я починаю «ставити» питання виключно в цій площині. Як воно робиться?

І Микола Федорович показує мені, «як воно робиться». Виявляється, робиться дуже просто. Ніяких зусиль з боку мого симпатичного співрозмовника я не помічав, і раптом сталося щось таке, що почало одгонити містикою.

Був Яковченко і не стало Яковченка.

Замість Яковченка сидів проти мене старий склеротик, базіка Протасій Пеньонжка і говорив:

На фото: Олександр Євдокимович Корнійчук та Микола Федорович Яковченко.

— От Гервасій каже, що два з половиною мало, а я у покійного землеміра Кацавейченка брав півтора! Правда, раз у раз у командировках та на його харчах...

І далі пішла й пішла нехитра розповідь старого служаки, чиновничка з таким мікроскопічним чином, що його і в «табеле о рангах» не скоро відшукаєш.

«Мартина Борулю» я бачив не раз і в тому числі з Миколою Федоровичем Яковченком в ролі Пеньонжки. І реготав до сліз, до кольок в тому місці, де в людини містяться кишки, які можна порвати. Але там була атмосфера театру, вогні рампи, глядачі, відповідний грим, відповідний костюм!

А тут? Ми сидимо один проти одного, ніякого гриму, ніяких вогнів рампи, а костюм... Лавсанові штани та трикотажна сорочка з тих, які називають чомусь «бобками», ні тобі реквізиту, ні тобі бутафорії, а великий талант, а високе мистецтво народжувати сміх — в наявності.

Буду відвертим до кінця. Йдучи в гості до Миколи Федоровича Яковченка, я мав таке нескромне бажання зазирнути бодай одним оком в його творчу лабораторію, висловлюючись високим штилем.

Підгледіти секрет виробництва сміху.

І... не вдалось.

Щодо лабораторії, то Микола Федорович запевняє, що її у нього взагалі немає. А виробництво сміху? Я ж його тільки що бачив. Секретів у Миколи Федоровича не було, і моя в тім вина, що я прогледів, як Микола Яковченко перетворився на Протасія Пеньонжку.

Більше запитань «ставити» не буду, хай сам розповідає.

— На сцену прийшов я, — розповідає Микола Федерович, — на початку двадцятих років. Одразу по закінченні громадянської війни. До того кавалеристом був. Любов до коней і досі зосталася, і тепер у сідлі, як на стільці сиджу. Це я вам без похвальби кажу. Ну от. Років п'ять — шість у периферійних, або як їх тоді називали, провінційних театрах грав, а в двадцять сьомому році приїхав до Києва і прямо у театр Франка, до Гната Петровича Юри: «Хочу у вас грати!» Гнат Петрович подивився на мене: «Кого?» «А що ви тепер ставите?» «Солдата Швейка». «От я і зіграв би Швейка». «А в «Мартині Борулі» Мартина Борулю?» — питає Юра. «Еге». «А в «Царі Федорі» царя Федора?» — веде далі Юра. «Еге». «А в «Гамлеті» Гамлета? А у «Вассі Желєзновій» Вассу Желєзнову? Ну, от що. Для початку у «Швейку» зіграєш фельдкурата, а там буде видно». Зіграв. Було видно... Казали — роль вдалася. Та так і до сьогодні.

Не втримався я, таки «поставив» запитання:

— Які ваші найулюбленіші ролі з тих двохсот сорока, що ви зіграли?

— Як вам сказати... Всі вони мені дорогі, але маю двох «любимчиків» — Довгоносика із «В степах України» і Сірка із «За двома зайцями...»

— А які гастролі найбільше вам запам'яталися?

— Сезон 42-го — 43-го років. Зима. Ми — бригада франківців — при штабі Рокосовського під Сталінградом. Ці гастролі мені назавжди запам'яталися. Жарко було. Морози до тридцяти градусів, а всім жарко. Нам жарко, бо приймали нас сталінградці гаряче, їм жарко, бо в наступ перейшли, ну, а чого німців у жар кидало, самі, мабуть, здогадуєтесь...

— Над чим працюєте зараз?

— Та ось вчу роль... (а сам, мабуть, думає: «Вчив би, коли б ти жили не тяг з мене!»). Починаються зйомки комедії «Між високих хлібів» за сценарієм Івана Стаднюка. Дали мені роль діда Максима. А що вийде — побачимо...

Побачимо, Миколо Федоровичу, обов'язково побачимо! І в цій ролі і ще в багатьох.

Нещодавно громадськість республіки вітала Миколу Федоровича із сімдесятиріччям і з п'ятдесятиріччям акторської діяльності.

— Ювілеї, — каже він, — приходять і відходять, а робота залишається, і в цьому весь сенс буття людини.

...На письмовому столі актора стоїть фотографія видатного нашого драматурга з таким написом:

«Дорогому Миколі Яковченкові — по-справжньому народному артистові з глибокою повагою і вдячністю за сценічні образи, які Ви створили в моїх п'єсах і збагатили українське мистецтво. Завжди Ваш Олександр Корнійчук».

Багатомільйонним глядачам і шанувальникам таланту Миколи Федоровича Яковченка залишається тільки теж підписатися під словами Олександра Євдокимовича.

Що я від їх імені з великим задоволенням і роблю.

Микола БІЛКУН.

Мал. А. СВИНЦОВА.

— Найкраще сидіти на бюлетені влітку: і позагоряєш і порибалиш.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

ЗАМОК ІЗ СЕКРЕТОМ

З якими б вигадливими секретами не випускалися сучасні замки, все одно знаходяться умільці, що відкривають їх цвяшками, шпильками, сірниками. І ось на Чернівецькому заводі металовиробів таки виготовили замок, який ні цвяхом, ні шпилькою, ні тим паче сірником відімкнути не можна. Його не бере навіть власний ключ хазяїна. Він замикається раз і назавжди.

ЕКЗАМЕН БІЛЯ ПРИЛАВКУ

— Як вкрутити шурупчик?
— Беруться шурупчик і викрутка...
— Досить! Як забиваються цвяхи?
— Беруться цвях і молоток...
— Досить! А як лакувати?
— Беруться лак і ганчірка...
— Досить. А якщо шурупчики і викрутки, цвяхи і молоток, лак і ганчірка не допомагають?
— Викликається майстер по ремонту меблів.
— Молодця! — каже продавець і, перелічивши гроші, видає покупцеві комод виробництва Клавдієвської мебльової фабрики на Київщині.

У розмові з нашим кореспондентом продавець мебльового магазину пояснив:
— Набридло повертати гроші за ці комоди. Продаємо тільки таким покупцям, які здатні самі усувати брак у комодах.

МОДНІ НОСИ

Кажуть, скільки за модою не гонись, все одно не доженеш. Сьогодні її законодавці пропонують гостроносі черевики, завтра — тупоносі. Тільки-но купиш туфлі з тупими носами, як тобі втлумачують, що модні — круглі.

У Харківському об'єднанні взуттєвих підприємств змилувалися над чоловіками — випустили туфлі (1255 пар), яким не страшні ніякі примхи моди. Після кількох днів ужитку туфлі так деформуються, що за бажанням їх можна вважати і тупоносими, і круглоносими. Якими завгодно, тільки не доброякісними.

Мал. Й. КОГАНА

— Я ж тільки на собачку подивився...

Письменник ПЕТРО СЄВЕРОВ

З нагоди його 60-річчя.

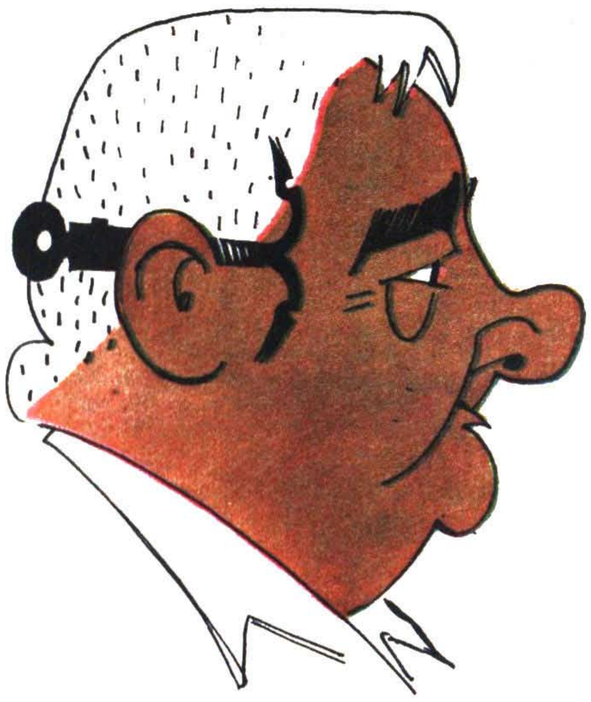

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Пригоди

СТРАШНА ПОМСТА

Ой, та нема, мабуть, гірш нікому, як тому, хто пізно вночі приплентався додому, а його, п'яненького, дружина зустрічає не чаркою, а сваркою.

Чи може горда чоловіча натура знести таку образу?

— Ні, не може! — твердо вирішив Андрій Тимофійович Терещук — мешканець села Саханського Ширяївського району Одеської області, коли потрапив саме в таку ситуацію.

Дійшовши висновку, що образи стерпіти ніяк не можна, Андрій Тимофійович обернувся до своєї непоштивої дружини спиною і розтанув у нічній імлі. А невдовзі назад додому вернувся, але цього разу вже не на своїх двох непевних ногах, а на гусеничному тракторі. Давши повний газ, Андрій Тимофійович з ходу врізався у власний дім, розвалив його і вщент потрощив геть усе, що в ньому було.

От, власне, і вся історія.

Історія, яка ще і ще раз нам переконливо доводить, що справжній мужчина завжди може відстояти свою гідність.

Навіть, коли сам ледве стоїть на ногах.

Друже Перче!

Запрошуємо тебе поснідати в нашій технікумівській їдальні. А заодним уже й пообідати та повечеряти. Для цього висилаємо тобі талони на 15 карбованців, які щомісячно видають нам у рахунок стипендії. Ці талони збереглися у нас, бо не кожному учневі той харч у горло лізе. На сніданок і на вечерю подають тільки гарнір. Та такий, що від нього аж щелепи зводить. На обід можуть пригостити і кислими котлетами, і несвіжою рибою. А ще частенько можуть забути сполоснути тарілку чи помити ложки. Тільки дивися, Перче, не запізнися, бо ми з власного досвіду знаємо, що коли нас затримують на заняттях, то залишаємося зовсім без обіду. Кажуть, не вистачає.

Тож поспішай!

УЧНІ НОВО-ПОЛТАВСЬКОГО ЗООВЕТТЕХНІКУМУ (19 підписів).

Миколаївська область.

Тобі, очевидно, відомо, як широко наша промисловість впроваджує замінники. Не гребує ними і Львівський виробничий комбінат. Коли ми на комбінаті одержували занаряджений нам автобус «ПАК-51-64» і виявили, що в ньому не вистачає опалювача, працівники цього підприємства видали замінник: високоавторитетну офіційну розписку, в якій зобов'язалися дослати цю деталь при першій змозі.

Ми спочатку не втямили, що це таке. Тільки тепер починаємо здогадуватись. Бо за півтора року, що відтоді минули, ми від комбінату одержали... ні, не опалювач, а ще один офіційний документ, в якому заступник директора т. Низін повторив свою обіцянку.

Ну, що ж, з такими високоавторитетними документами нашому автобусу тепер уже ніяка зима не страшна. Нема опалювача — так ми папірцями, як замінниками, його зігріватимемо. Хай вони горять!

Е. КУТЬКО,
директор районного Будинку культури.

с. Дворічна Харківської області.

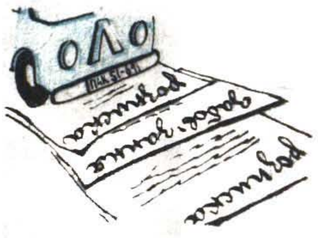

Порадь, будь ласка, няням Садківського дитячого садка, як їм угамувати нерозумних діток, що аж надто голосно плачуть. Бо той плач може накликати на них велику біду: почує його якась причіплива комісія, огляне приміщення дитсадка і закриє його як аварійне! Куди тоді діткам подітися? Адже новий, недобудований дитсадок, споруджуваний Бердичівським міжколгоспбудом ще з 1967 року, теж в аварійному стані: фундамент осів, стіни потріскалися... А виконроб Л. Горецький, який при колишньому голові міжколгоспбуду П. С. Тимофєєву ті стіни мурував, тепер мурує вже інші стіни, в інших селах, свого ж браку виправляти й не думає.

А теперішній виконуючий обов'язки голови міжколгоспбуду М. М. Янишевський також руками й ногами відхрещується від гріхів свого попередника: чужий, мовляв, борщ не мені й розсьорбувати.

А дітки плачуть. Тісно їм у старому дитсадку, незатишно. І грошики плачуть. Оті 27 тисяч карбованців, які перерахував садківський колгосп імені Леніна міжколгоспбудові за явний брак. Он воно як.

П. СОБЧИК,
відповідальний секретар бердичівської міськрайгазети «Радянський шлях».

Житомирська область.

Юрій ІВАКІН

З ЦИКЛУ ПАРОДІЙ «ПІП ТА СОБАКА»

Кость ГОРДІЄНКО

ПРИБЛУДА

Прибився Рябко з голодухи до попового двору. Приблудився, як продався: без випрягу роби, гавкай від зорі до зорі, гарчи на перехожих, стережи чуже добро, терпи всі кривди, бо виженуть. Гіркий хліб заробляє Рябко. Та й то сказати — хліб! Пустий кандьор з перегірклою олією, хлібом дівка Санька попових свиней годує, а йому — зась! Погано Рябкові, тоскно, нема гурту, товариства, подруг. Вечорами з-за паркана заздрісно дивиться — душа плаче — на веселі собачі гульбища — і від гурту сільських собак відбився, й попові не рівня: до хати не пускають, ласкавого слова від розкішної дівки Саньки не почує.

Зима прийшла, надворі заметіль, а Рябко босий, лапи порепані, аж сині від морозу...

А тут стегниста дівка Санька, щоб їй повилазило, не злюбила Рябка, бряжчить на нього ключами, дрочить, гримає, пригукує, а то вріже палюгою, щоб на сміх взяти. А одного разу покликала Рябка: «Іди сюди, іди, мій рябенький!..» і — окропом плеснула... А щоб по тобі попи співали!

Надійшли різдвяні святки, піп — у гості, а товстом'яса дівка Санька поцупила з комори окіст шинки, всю зжерла, наливкою запила, голу кістку Рябкові кинула (радіє дурний Рябко: і йому свято!). Повернувся піп. «Де шинка?» — питає. А злостива дівка Санька: «Ваш Рябко потягнув. Ондечки кістку смокче. Вбити його за це мало!»

Попа сумнів бере: убивати боже створіння гріх... Та ще й на святки! Сміється клята дівка Санька: «Вам, батюшко, бог простить. Ви ж служитель культу, своя у бога людина. А як не вб'єте злодія, то піду від вас геть, і хто вам постіль стелитиме й борщ варитиме?» Подивився піп на кров'янисті литки розкоханої дівки Саньки й, що поробиш, перехрестився, взяв довбню, пішов і, сповнений бурхливих почувань, убив приблудну собаку. Убив і закопав.

А вранці — повно в дворі людей, питають грізно: «Чом твій гавкун вночі мовчав, що скоїлося, де гультіпака?» Збилися в гурт, суворі, мовземлю. Зблідла повнобока дівка Санька. Показує на попа: «Це не я, це — він. А я й в бога не вірю, їй-бо!» Тут піп на коліна: «Мій гріх, люди. Я вбив. Тільки вона мене намовила. Пишіть зізнання!» Й записали в протоколі: «У попа був собака. Він П...» І так далі.

Епілог

Тоді й церкву закрили в Буймирі. За вимогою населення. А розкішна дівка Санька переїхала до міста і, розповідають, пішла тепер по культурній лінії: позує якомусь заслуженому діячеві для скульптури «Квітуча земля».

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі до Перця колгоспники села Хвальки (Полтавщина) гостро критикували завідуючого сільським клубом т. Тарана та кіномеханіка Л. О. Петренка.

Секретар виконкому Шишацької райради т. Дерій відповів редакції, що всі факти, наведені в листі, підтвердились.

За занедбаність клубної роботи Тарана з роботи знято, а Петренка попереджено і зобов'язано поліпшити демонстрацію кінофільмів.

★ Завідуюча магазином у с. Яблунівці (Хмельниччина) С. П. Максимчук завищувала ціни на товари, «забувала» давати здачу та припускала інші порушення правил радянської торгівлі. Про все це писалося у листі пайовиків.

Заступник голови Славутського районного комітету народного контролю т. Демчук повідомив, що факти підтвердились.

Максимчук з роботи знята.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Без слів.

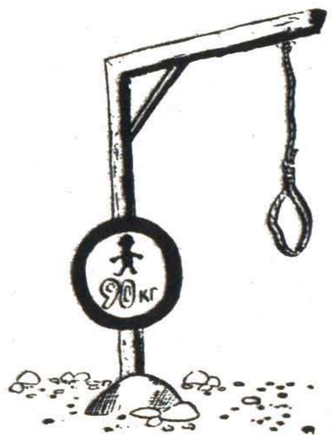

Без слів.

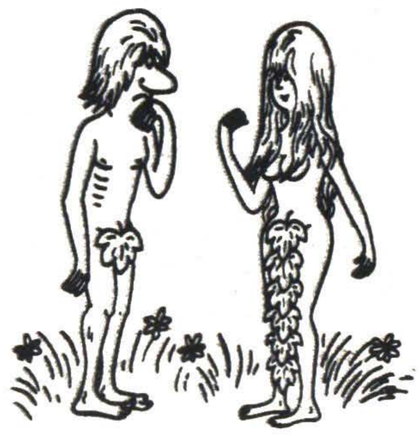

— Адаме, що ти скажеш про мій новий костюм!

— Мама захворіла і татко на кухні готує... Чи не можу я прийти до вас на обід!

— Сестро, ці ліки дуже неприємні.
— А це не ліки, це обід.

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12. 41-83-46, 41-83-19. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 14 (840) (на украинском языке).

Здано до набору 17. VI.1970 р. Підписано до друку 1. VII. 1970 р. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

БФ 11249. Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03383. Тираж 1.950.000 прим.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

HTTP://PEREC-UA.LIVEJOURNAL.COM/

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

Захалявний ніж